12/07/2020

Χειροτονία νέου Πρεσβυτέρου από τον Οικουμενικό Πατριάρχη

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Χειροτονία νέου Πρεσβυτέρου από τον Οικουμενικό Πατριάρχη – Ο π.Ηλίας Jinjolava, Γεωργιανής καταγωγής, θα διακονεί τους Ορθοδόξους πιστούς της Γεωργιανής παροικίας της Πόλεως.

Η Α.Θ.Παναγιότης, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, προέστη της Θείας Λειτουργίας, σήμερα, Κυριακή, 12 Ιουλίου 2020, εορτή της μνήμης του Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου, στον Ι. Ναό Αγίου Γεωργίου της Πύλης Αδριανουπόλεως,συλλειτουργούντων του Σεβ. Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου κ. Κυρίλλου και του Θεοφιλ. Επισκόπου Αραβισσού κ. Κασσιανού, Ηγουμένου της Ι. Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης.

Κατά τη διάρκεια της Θ. Λειτουργίας, ο Παναγιώτατος, τέλεσε και την εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Ιεροδιακόνου π. Ηρακλή Jinjolava, κληρικού Γεωργιανής καταγωγής, δίνοντάς του το όνομα Ηλίας, προς τιμήν του

Μακαριωτάτου Πατριάρχου Γεωργίας κ. Ηλία Β’, του οποίου, κατά μία αγαθήσύμπτωση, το κατά κόσμον όνομα ήταν επίσης Ηρακλής.

“Εν κατανύξει και χαρά τελούμεν σήμερον εις τον ιστορικόν ιερόν ναόν του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου της Πύλης Αδριανουπόλεως την εις Πρεσβύτερον χειροτονίαν σου. Εν τω προσώπω σου, η Γεωργιανή παροικία της Πόλεώς μας αποκτά τον μόνιμον ιερέα της, σάρκα εκ της σαρκός της, και ούτως αρχίζει μία νέα περίοδος εις την ζωήν της. Είναι μεγάλη ευλογία και ιδιαίτερον προνόμιον διά σε, να ανήκης από της σήμερον εις τον ιερόν κλήρον του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το οποίον είναι πιστός φύλαξ της Παραδόσεως των Πατέρων, των Αγίων και των Μαρτύρων της πίστεως, της φιλοθείας και φιλανθρωπίας της Ορθοδοξίας”, τόνισε ο Παναγιώτατος, στην ομιλία του, πριν την χειροτονία του νέου Πρεσβυτέρου, και συνέχισε:

“Αποστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου είναι να διακονή όλους τους εν τη χώρα ταύτη Ορθοδόξους πιστούς, ανεξαρτήτως εθνικότητος, γλώσσης και πολιτισμικής ταυτότητος. Αυτός ο υπερεθνικός ρόλος της Μεγάλης Εκκλησίας εμπερικλείει πολλάς δυνατότητας ποιμαντικής δραστηριοποιήσεως και καλής μαρτυρίας εις τας συγχρόνους πλουραλιστικάς κοινωνίας. Και εσύ, εις την ιερατικήν και ποιμαντικήν διακονίαν σου θα βιώσης εντόνως την παρουσίαν της διαφορετικότητος και την συμβίωσιν των διαφορετικών. Θα κληθής να δίδης την μαρτυρίαν σου μέσα εις ένα χώρον με πολλάς απαιτήσεις προς σε και την ιερατικήν σου συνείδησιν, αλλά και με πολλάς ευκαιρίας διά προσφοράν προς τον

συνάνθρωπον. Είναι βέβαιον ότι θα συναντάς ανθρώπους, οι οποίοι δεν ανήκουν εις την Εκκλησίαν, είναι όμως άνθρωποι θεοφοβούμενοι και σέβονται τα μνημεία, τα προσκυνήματα και τας παραδόσεις μας. Η χριστιανική πίστις, η οποία είναι η σπουδαιοτέρα αξιολογική επανάστασις εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος και βλέπει εις τον κάθε άνθρωπον την θείαν προέλευσιν και τον αιώνιον αυτού προορισμόν, απαιτεί τον σεβασμόν προς κάθε άνθρωπον. Αυτός ο σεβασμός απορρέει από το κέντρον της πίστεώς μας, και οφείλει και δύναται να συμβαδίζη με την καλλιέργειαν, την βίωσιν και τον αγώνα διά την διάσωσιν της ιδικής μας ορθοδόξου χριστιανικής ταυτότητος".

Απευθύνοντας πατρικούς λόγους και συμβουλές προς το νέο κληρικό του Θρόνου ο Παναγιώτατος υπενθύμισε ότι ο Ιερέας δεν ανήκει στον εαυτό του, αλλά στον Χριστό και τον λαό του Θεού.

"Ο ιερεύς οφείλει να ενσαρκώνη και να εκφράζη διά της προσωπικότητος και της βιοτής του την διακονικήν ταυτότητα της Εκκλησίας, διακονών τον Χριστόν εν τω προσώπω των «αδελφών Αυτού των ελαχίστων» (Ματθ. κε', 31 – 46), προσφέρων εις αυτούς «βοήθειαν», πάντοτε εν αναφορά προς την «αλήθειαν», τον αιώνιον προορισμόν του ανθρώπου. Η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας (Κρήτη 2016) περιγράφει ως εξής την αποστολήν της Εκκλησίας εν τω κόσμω: «Η Εκκλησία δεν ζη διά τον εαυτόν της. Προσφέρεται δι' ολόκληρον την ανθρωπότητα, διά την ανύψωσιν και την ανακαίνισιν του κόσμου εις καινούς ουρανούς και καινήν γην (πρβλ. Αποκ. κα', 21). Όθεν δίδει την ευαγγελικήν μαρτυρίαν και διανέμει εν τη οικουμένη τα δώρα του Θεού: την αγάπην Του, την ειρήνην, την δικαιοσύνην, την καταλλαγήν, την δύναμιν της Αναστάσεως και την προσδοκίαν της αιωνιότητος». Η Σύνοδος διευκρινίζει επίσης, ότι δεν είναι δυνατόν η Εκκλησία να παραμελή την διακονίαν του ανθρώπου και του κόσμου, επικαλουμένη τον πνευματικόν και εσχατολογικόν χαρακτήρα της εκκλησιαστικής ζωής: «Το γεγονός ότι "το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει" (Φιλιπ. γ', 20), δεν αναιρεί, αλλ᾽ ενδυναμώνει την μαρτυρίαν ημών εν τω κόσμω».

Εις το σημείον αυτό, επιθυμούμεν να επαναλάβωμεν αυτό το οποίον αναφέρομεν συχνάκις: Υπάρχει μία «εικονική ιερωσύνη», η οποία θέλει περισσότερον να φαίνεται παρά να είναι, να επιδεικνύεται παρά να θυσιάζεται, να διεκδική παρά να προσφέρη. Αυτή η ιερωσύνη δεν πείθει κανένα".

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στην λιπαρά μόρφωση και την θεολογική κατάρτιση, στην γλωσσομάθεια, στην σεμνότητα και το εκκλησιαστικό φρόνημα και ήθος του νέου Πρεσβυτέρου, που, όπως είπε, εγγυώνται μίαν χριστοπρεπή και καρποτόκον διακονίαν της Εκκλησίας.

“Να εμπιστεύεσαι εις την πρόνοιαν του Θεού και να είσαι απαιτητικός απέναντι εις τον εαυτόν σου. Να μη λησμονής ότι όσα πράττεις, επιτελούνται διά σου υπό του Κυρίου εν τη κοινωνία της Εκκλησίας. Πιστεύομεν και προσευχόμεθα ημείς οι χριστιανοί όχι εις ένα Θεόν απρόσωπον και αμέτοχον, θεώμενον εκ του μακρόθεν τας περιπετείας του ανθρώπου, αλλά εις τον Θεόν τον αεί υπέρ ημών, ο Οποίος ευρίσκεται πλησιέστερον εις ημάς, από όσον ημείς οι ίδιοι εις τον εαυτόν μας. Ο ιερεύς του Θεού της αγάπης είναι πράος, απλούς, κοινωνικός, ουδέποτε ράθυμος ή απαισιόδοξος, πάντοτε θυσιαστικός, ευαίσθητος απέναντι εις τον ανθρώπινον πόνον. Πως θα κηρύξωμεν το ευαγγέλιον της αγάπης, εάν οι ίδιοι δεν αγαπώμεν; Να επικοινωνής με τους πιστούς, πρόσωπον προς πρόσωπον, απλούς μεθ᾽ απλών, ως εις εξ αυτών. Θα τους πλησιάζης πρώτος, χωρίς να αναμένης να έλθουν εκείνοι πλησίον σου. Πρέπει να εγγίζης τας ψυχάς των πιστών, με διάκρισιν, με κατανόησιν, με σεβασμόν προς την προσωπικότητα, τα χαρίσματα και τας ευαισθησίαςτων. Να επιδεικνύης ιδιαιτέραν μέριμναν διά την νεολαίαν και την εν Χριστώ οικοδομήν της. «Ποιμένα αληθινόν, αποδείξει αγάπη. Δι᾽ αγάπην γαρ Ποιμήν ο Μέγας εσταύρωται» (Κλίμαξ, λα΄). Διά τον γνήσιον ποιμένα είναι αδιανόητον να επιθυμή ακόμη και την σωτηρίαν του χωρίς να σωθούν και τα πνευματικά του τέκνα μαζί με αυτόν. Αυτόν τον ιερέα του Υψίστου τιμά ιδιαιτέρως η ορθόδοξος ευσέβεια”.

INRI

Στην αντιφώνησή του, ο π.Ηλίας, εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη, για την εμπιστοσύνη που έδειξε προς το πρόσωπό του, αλλά και για την μεγάλη αγάπη και την ποιμαντική φροντίδα Του προς τους Ορθοδόξους πιστούς που κατάγονται από την Γεωργία και διαβιούν στην Πόλη.

“Υπάρχει ιστορική συγγένεια και δεσμός αγάπης μεταξύ των Εκκλησιών της Γεωργίας και της Κωνσταντινουπόλεως, από τους αποστολικούς χρόνους. Διαβάζουμε στον Βίο της εκ Καππαδοκίας Ισαποστόλου Νίνας, ότι ο Μέγας Κωνσταντίνος απέστειλε, από την βασιλική αυτή Πόλη, τον πρώτο επίσκοπο και πρεσβυτέρους στην Ιβηρία. Η ταπεινή παρουσία μου μπροστά στην Παναγιότητά σας είναι μία επιπλέον μαρτυρία αυτής της αδιάκοπης συγγένειας! Η χειροτονία ενός Γεωργιανού πρεσβυτέρου στην Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δηλώνει ξεκάθαρα την πανορθόδοξη ενότητα και μαρτυρεί την φροντίδα που δείχνετε ως αληθινός ποιμένας και πατέρας προς κάθε άνθρωπο και κάθε λαό”.

Εκκλησιάστηκαν ο Σεβ. Μητροπολίτης Μύρων κ. Χρυσόστομος, Άρχοντες Οφφικιάλιοι, και πλήθος πιστών, κυρίως από την Γεωργιανή παροικία της Πόλεως.

Αμέσως μετά προσφέρθηκε κέρασμα στην Κοινοτική Αίθουσα του Ναού όπου ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης, οι Αρχιερείς και ο πιστός λαός εξέφρασαν και πάλι τις συγχαρητήριες ευχές τους προς τον νέο Πρεσβύτερο της

Μητρός Εκκλησίας, ενώ ο Πατριάρχης μίλησε και πάλι, αυτή τη φορά αναφερόμενος στην προσωπικότητα και την ηγετική μορφή του Πατριάρχου Ηλία, για τον οποίο είπε ότι εκφράζει την ενότητα του Γεωργιανού λαού.

Επίσης μίλησαν ο Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου, εκπρόσωπος της Γεωργιανής παροικίας και ο νεοχειροτονηθείς.